

Kız ve Kedi

Çınar BİBER

Kız ve Kedi

Çınar BİBER

Mia yedi yaşındaydı; sıcak açık kahverengi bir teni ve yürüdükçe zıplayan kıvrırcık koyu kahverengi saçları vardı. Yumuşacık hardal sarısı bir kazak ve mavi kot tulum giyyordu; küçük yeşil bir toka kıvrırcıklarını tutuyordu. Mia sessiz şeyleri severdi: yumuşak yosunları, yavaş salyangozları ve sabahın ilk saatlerindeki sessizliği. Bir gün ailesi onu evcil hayvan bulmak için hayvan barınağına götürdü.

Barınakta Mia birçok kedi gördü. Bazıları zıplıyor ve yüksek sesle miyavlıyordu, ama bir kedi kafesinin en arkasında oturuyordu. Koyu çizgili, tüylü gri bir tekirdi; göğsü ve patileri beyazdı. Bir kulağı hafifçe kıvrıktı ve iri kehribar yeşili gözleri Mia'yı dikkatle izliyordu. Boynunda küçük pirinç bir etiketi olan kırmızı bir tasma gevşekçe duruyordu. 'Bu Pepper,' dedi barınaktaki kadın. 'Utangaçtır ve saklanmayı sever.'

Mia dizlerinin üstüne çöküp Pepper'a baktı. Elini içeri uzatmadı, yüksek ses de çıkarmadı. 'Merhaba Pepper,' diye fısıldadı. Kedi gözlerini kırptı ama kıpırdamadı. Mia annesine döndü. 'Onu istiyorum,' dedi. 'İstediği kadar saklanabilir.' Böylece Pepper yumuşak bir taşıma çantasıyla eve geldi ve Mia yol boyunca usulca konuşarak onu nazıkçe eve taşıdı.

Evde Mia bir battaniye ve küçük bir kutuyla sıcacık bir köşe hazırladı. Ama Pepper dışarı çıkmadı. Kanepenin altında bir saklanma yeri buldu ve orada kaldı; sadece beyaz patileri görünüyordu. Mia onu dışarı çekmedi. Bunun yerine yanına oturup yüksek sesle kitap okudu. 'Dinleyebilirsin,' dedi. 'Ben tam buradayım.' Ev sessizdi ve Pepper'ın gözleri gölgelerin içinde parlıyordu.

Ertesi gün Pepper yeni bir saklanma yeri buldu: perdelerin arkası. Mia gülümsedi ve yumuşak bir minder getirdi. Mindere pencere kenarının yanına koydu ve yanına oturdu. 'Burası senin yerin olabilir,' dedi. Gününü, bulutları ve gördüğü bir salyangozu anlattı. Pepper kıpırdamadı ama kıvrık kulağı seğırdi. Mia sabırlı kaldı ve sesini hep alçak ve sevecen tuttu.

Mia daha fazla saklanma yeri yapmaya karar verdi. Masanın altına küçük bir battaniye, dolabın içine sıcak bir kutu ve kitaplığa yumuşak bir yastık koydu. Her yer sıcak ve güvenliydi. 'Pepper seçebilir,' dedi annesine. Her yerin yanına bir mama kabı koydu ve yakınlarda sessizce oturup küçük bir melodi mırıldandı. Pepper gölgelerden izliyordu; meraklı ama temkinliydi.

Üçüncü gün Mia kitaplığın yanına oturdu ve cesur bir fareyle ilgili bir hikâye okudu. Saklanma yerine bakmadı. Aniden küçük bir ses duydu. Pepper'ın başı bir kitabın arkasından görüldü. Kehribar yeşili gözleri kocaman açılmıştı. Mia okumaya devam etti, sesi sakindi. Pepper onu uzun süre izledi, sonra yavaşça başını geri çekti. Mia'nın kalbi sevinçle takla attı.

Mia her gün Pepper'la konuşmaya başladı. Ona arkadaşlarını ve en sevdiği rengi anlattı. Ona dokunmaya hiç çalışmadı. Bir öğleden sonra o resim çizerken Pepper'ın burnu kanepenin altından göründü. Sonra kıvrık kulağı. Sonra bir beyaz patisi. Bir adım attı, sonra bir adım daha. Mia nefesini tuttu. Pepper açıkta oturup onu izledi. Sonra güvenli yerine geri koştu.

Mia onun peşinden koşmadı. Sadece gülümsedi ve 'Bu cesurcaydı,' dedi. Resim çizmeye devam etti ve Pepper yerinden izledi. Her gün biraz daha dışarı çıktı. Önce kanepenin kenarına oturdu. Sonra odanın ortasına geçti. Mia kıpırdamadan durdu ve onun keşfetmesine izin verdi. Güvenin zaman aldığını biliyordu ve bolca sabrı vardı.

Bir akşam Pepper her zamankinden daha çok yaklaştı. Mia yerde oturuyordu ve Pepper sürünerek ayağına geldi. Önce kırmızı spor ayakkabısını, sonra çorabını kokladı. Mia kıpırdamadı. Pepper'ın bıyıkları bileğini gıdıkladı. Sonra çok nazikçe yanağını bacağına sürttü. Mia'nın gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. 'Merhaba Pepper,' diye fısıldadı. Kedi mırıldandı; yumuşak, guruldayan bir sesle.

O günden sonra Pepper Mia'yı her yerde takip etti. Onu mutfağa, bahçeye ve merdivenlerden yukarı takip etti. Mia ödevini yaparken pencere kenarında oturdu. Geceleri yatağında, ayaklarının dibine kıvrılıp uyudu. Mia ihtiyaç duyarsa her zaman bir saklanma yeri olmasını sağladı, ama Pepper artık pek saklanmıyordu. En iyi arkadaşını bulmuştu.

Mia, Pepper'ın bir ipin peşinden koşmayı ve yapraklara atlamayı sevdiğini öğrendi. Mia okurken kucığında oturmayı da severdi. Kıvrık kulağı onu ekstra sevimli gösteriyordu ve yürürken kırmızı tasmaşı şıngırdıyordu. Mia'nın annesi, 'Ne kadar sabırlıydın,' dedi. Mia başını salladı. 'Sadece zamana ihtiyacı vardı,' dedi. 'Bir de hazır olana kadar saklanabileceği güvenli bir yere.'

Artık Pepper her gün Mia'yı kapıda karşıyor. Yüksek sesle miyavlıyor ve bacaklarına dolanıyor. Mia onu kucağına alıp nazıkçe sarılıyor. Gizli bir kulüpleri var: Sessizler Kulübü. Birlikte oturup kuşları dinliyorlar. Pepper'ın kehribar yeşili gözleri parlak ve mutlu. Mia, sabrın ve nazık güvenin dostluklarını güçlendirdiğini biliyor.

Mia ve Pepper en iyi arkadaş oldular. Bahçeyi birlikte keşfettiler; Pepper'ın kuyruğu havadaydı. Kelebekleri izlediler ve rüzgârı dinlediler. Mia, Pepper'ın eskiden nasıl saklandığını hep hatırladı ve geldiği noktayla gurur duydu. Güvenin aceleye gelmediğini, ama sabır ve sevgiyle harika bir şeye dönüşebileceğini öğrendi.

Pepper'ın hâlâ saklanma yerleri var, ama artık oyun için. Mia'yı şaşırtmak için dışarı atlıyor ve Mia gülüyor. Onu her yerde, posta kutusuna kadar bile takip ediyor. Günleri küçük maceralar ve sıcacık şekerlemelerle dolu. Mia'nın nazik sabrı, utangaç ve saklanan bir kediyi sadık bir dosta dönüştürmüştü. Ve Pepper her zaman güvende ve sevildiğini biliyordu.

Mia küçük bir kediden büyük bir ders aldı: dostluk en iyi, kendi kendine gelmesine izin verdiğinde büyür. Pepper'ı asla saklandığı yerden çıkarmadı; ona sıcacık köşeler ve sessiz bir arkadaşlık sundu. Gün geçtikçe kedi başını uzattı, sonra daha da yaklaştı. Şimdi ayrılmazlar. Ve her gece Pepper Mia'nın yanına kıvrılıyor, sabrı için yumuşak bir teşekkür mırıldanıyor.